

Jože Peternelj:

Božična.

<i>V jaselcah malih</i>	<i>Kdor ga je videl,</i>
<i>Dete leži,</i>	<i>kako se smehlja,</i>
<i>krog angelčkov zalih</i>	<i>vesel mu je prišel</i>
<i>na smeh se drži.</i>	<i>nasmeh iz srca.</i>

*Angeli božji
veselo pojo,
božjemu Detetu
slavo dajo.*

Radivoj Rehar:

Pelin.

Legenda.

Bilo je po pridigi na gori. Truden in izmučen je zapustil Učenik veliko množico poslušalcev in svoje apostole in se umeknil v tiho samoto. Dolgo je iskal primerne prostora, kamor bi legel in se po težkih naporih odpočil in osvežil za nadaljnjo svojo pot. Na posled je pa le zagledal med dvema skalama samotni hrast in pod njim sveže zelenje.

Stopil je tedaj v senco tistega drevesa, legel na zeleno rušo in hotel položiti svojo trudno glavo na grmiček sivkaste rastline, ki je rasla v bližini. Ali glej: ko se je približal tisti rastlini, je nenadoma pregenila svoja stebelca in se mu umeknila. Zveličar se je pomeknil za njo, a rastlina se je zopet umeknila — in odmikala se je tako naglo in tako spretno, da je ni mogel doseči.

Tedaj se je Odrešenik začudil nad njenim početjem; zagledal se je v njene sivkaste in zobčasto narezljane liste in je dejal:

»Izmeknila si se moji trudni glavi ali ne boš se moji besedi! Kakor je bil doslej sladak tvoj sok, tako bo odslej grenak. Trpek bo in neokusen, da bo postal prispodoba grenkosti in trpljenja. Za plotom boš rasla in nobena žival se te ne bo doteknila!«

Tako je dejal Gospod in iztegnil svojo sveto roko proti pelinovemu grmičku in sok njegov, ki je bil dotlej sladak kakor medica, je postal grenak kakor kis. Gospod pa si je poiskal ploščat kamen in položil nanj svojo glavo.

Ko se je odpočil in osvežil, se je zopet napotil dalje, a spotoma je pozabil na pelin in njegovo kazen in ni se ga več spomnil vse do tistega dne, ko je do smrti izmučen visel na križu.

Tedaj pa, bilo je med drugo in tretjo uro, je začutil neizrečeno žejo in je bolešno dejal: »Žejen sem!«

Rabelj, ki je stal s svojo dolgo in ostro sulico pod križem in je slišal Zveličarjeve besede, je vzel gobo, namočil jo v mešanici žolča in pelina, nateknil jo na sulico in mu jo pomolil do žejnih ust. In ko je Gospod vsrkal vase jedko tekočino, se je spomnil pelina, se bridko nasmehnil in je sam pri sebi dejal:

»Glej, tudi tebe, o pelin, je bilo treba, da se izpolni, kar se izpolniti mora!«

In od tistihmal je postal pelin resnična prisposoba grenkosti in prišel je v pregovore vseh narodov in tudi naroda slovenskega, ki pravi vsemu, kar je trpko in jedko, da je »grenko kakor pelin«. In pelin raste za plotovi in nobena žival se ga ne dotakne, ker v njegovem soku je kazen Gospodova, kazen za greh...

